

съ трѣбны свирни и съ радостны восклицанія прѣнесли тържественно Ковчегъ Завѣта. На това тържество былъ собранъ почти всичкый Израилскый народъ. Но въ глѣбинѣхъ-тѣ на сѣрдце-то си Давидъ съзидалъ домъ Богу много попрѣкрасенъ. То, вдѣхновенно отъ Духа Божій, произвело оныя умилителны и поучителны псалмы, които назидавать, возвышавать и утѣшавать духа на читатели-тѣ.

Въ Новоустроенно-то святилище, на горѣ Сіонъ, Давидъ принесълъ Богу жертвъ, благословилъ народа си и далъ всѣкому хлѣбъ, жертвенно месо и вино. Всѣкый ялъ на такъ жертвеннѣхъ трапезѣхъ; въ тоя за веселіе день и найбѣдны-тѣ отъ подданицы-тѣ Давидовы не ся нуждавалъ въ хранѣ. Давидъ попыталъ: „не останѣ ли нѣкой живъ отъ потомцы-тѣ Сауловы? Отъ любовь камъ пріятеля ми, Іонаѳана, азъ быхъ желалъ да му направѣхъ добро.“ Былъ останѣлъ единъ само сынъ Іонаѳановъ, и той хромъ и съ двѣ-тѣ нозѣ, по имя Мемфивосеей. Той живѣлъ въ Лодаваръ. Давидъ пратилъ да го доведѣтъ, помѣстилъ го въ дома си, отдалъ му всичко-то иманіе, что принадлежало Саулу, и обходилъ ся съ него катѣ со свой собственный сынъ. Мемфивосеей всякога обѣдвалъ на царскѣхъ-тѣ трапезѣхъ, наедно съ дѣца-та Давидовы.

ГЛАВА LXV.

Согрѣшеніе и покаяніе Давидово.

Като побѣдилъ всичкы-тѣ непріятели, Давидъ и царство-то му ся наслаждавали сега на миръ и изобиліе. Но благополучіе-то често быва за насъ опасно. Когато ся намиралъ въ бѣдствіе, Давидъ былъ добродѣтеленъ; но кога ся находилъ въ изобиліе, тишинѣ и могущество, той паднѣлъ въ искушеніе и направилъ ужасенъ грѣхъ.

Наченала ся война съ Аммонитяне-тѣ. Царове-тѣ обыкновенно сами ходили прѣдъ войскѣхъ-тѣ си; но Давидъ ис-